

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

Σ'...
Το προηγούμενο φύλλο σάς διηγήθηκα τὸ φρικτὸν ἐγκλήμα τὸ μύλου τοῦ χωριοῦ τῆς Θεσσαλίας Παλαμά, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχαν καταδικαστεῖ κ' ἐπρόκειτο νὰ κατατομηθῶν οἱ πέντε κακοῦργοι Παπακούτσικοι, Ἄδραμπίου, Κουτρούλης, Φούντας καὶ Κάκαρης.

Οἱ μελλοθάνατοι, ὅπως εἶδαμε, βρισκόντουσαν φυλακισμένοι στὸ Παλαμῆδι, ἀπομονωμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καταδίκους, σ' ἕνα χωριστὸ κελλὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

Ὅταν ὁ Φουφούραχος Παλαμηδιὸν ἔλαβε ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης τὴ διαταγὴ τῆς μεταφοράς του;

στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, θὰ γίνονταν ἡ ἐκτέλεσίς τους, πῆρε ἕνα τιμῆμα τῆς φρουρᾶς τῶν φυλακῶν καὶ πῆγε νὰ τοὺς τῆ νὰ ἐτοιμαστοῦν...

Δὲν τοὺς φανέρωσε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τοὺς εἶπε μόνο ὅτι θὰ τοὺς μεταφέρῃ σὲ μ' ἄλλη φυλακὴ.

Μὰ αὐτὴ κατάλαβαν ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Κι' ἔβλεπον τοὺς ἀνάφερο τὴ λέξι ταξειδί, ὁ Ἄδραμπίουλος γίγριος καὶ τοὺ εἶπε:

— Γιὰ ποῦ ταξειδί μιλάς, καπετάνιο;... Γιὰ τὸ ταξειδί ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν γυρίζει κανένας ποτὲ πίσω;...

Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἄλλαξε μὰ συνθηματικὴ ματιὰ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ σταθερῆ:

— Ἄκου, καπετάνιο... Ἐμεῖς δὲν τὸ κοινάμε ἀπὸ δῶ!... Δὲν πάμε πονθέν!... Ἄν θέλες, βάλε τοὺς στρατιώτες σου νὰ μᾶς σκοτώσουν... Ἐτοί κ' ἄλλοιῶς γιὰ σκότωμα εἰμαστε... Τί σημασία ἔχει ἂν θὰ πεθάνουμε σίγηρα ἢ αἶφω...

Τοῦ χάκου ὁ Φουφούραχος Παλαμηδιὸν γλυκομιλώντας τοὺς προσπάθησε νὰ τοὺς πειθῆ νὰ βροῦν ἀπ' τὸ μπουντροῦμ τους. Οἱ κατάδικοι δὲν ἔννοῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδοθῶν.

Στεκόντουσαν συμμαζεμένοι, ἄγριοι καὶ βλοσυροὶ στὸ βάθος τῆς φυλακῆς καὶ δὲν ἔδωσαν πειὰ καμμιὰν ἀπάντησι στὶς συμβουλῆς τοῦ Φουφούραχου.

Τέλος, ὅταν αὐτὸς εἶδε πὸς ὅλες ἡ προσπάθειες του πῆγαιναν ῥοιμῆς, ἀποφάσισε νὰ καταγγίη στὴ βία, ὄχι ὅμως στὴ βία τῶν ὀπλων. Ἀποφάσισε δηλαδὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕναν τρόπο ἀποτελεσματικώτατο, ποὺ τὸν μεταχειρίζονταν ἄλλοτε σ' ἀνόλογες περιπτώσεις στὶς Ἑλληνικῆς φυλακῆς. Ἐστειλε καὶ τοὺ ἔφεραν θεάτρι, τὸ ἄναφο καὶ τὸ ἔρριξε ἀνάμμενο μέσα στὸ ὑπόγειο μπουντροῦμ, ὅπου βρισκόντουσαν οἱ μελλοθάνατοι.

Ὁ ἀπαλκτικὸς καπνὸς πλημμύρισε σὲ λίγο δόκιμο τὸ κελλὶ. Στὴν ἀρχὴ, οἱ κατάδικοι, μονοῦσι ὁ καπνὸς τοὺς προκαλοῦσε τρομερὴ δύσπνοια, δὲν ἔννοῦσαν νὰ παραδοθῶν. Μὰ ὅταν ἄρχισαν πειὰ νὰ πνίγονται, ὅταν τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ζπ' τὰ κατακόκκινα μάτια τους, ὅταν τὸ κεφάλι τους γίνθηκε βαρὺ ἀπὸ τὴν ἀναθιμίσεις τοῦ καπνοῦ κ' ἡ καρδιά τους χτυποῦσε γιὰ νὰ σπάσῃ, τότε μὲ πνιμὴν φωνὴ φώναξαν:

— Ἐλεος!... Παραδινόμαστε...

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ τους, ποὺ τὴν εἶχαν ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα, βγήκαν ἔξω καὶ σωφίστηκαν κάτω σχεδὸν λαθόμοι...

Τὸ ἐπισόδιον αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ καθυστερήσῃ στὸ Ναύπλιο καὶ τὸ πλοῖο «Εὐρώτας» ποὺ εἶχε σταλεῖ ἐπιτήδης γιὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ «Εὐρώτας» μαζὺ μὲ τοὺς κατάδικους καὶ τὴν φρουρὰ ποὺ τοὺς συνόδευε, ἄφησε τὸ λιμάνι τοῦ Ναυπλίου, διευθύνοντας πρὸς τὸν Πειραιᾶ, ἀπ' ὅπου θὰ τραβῶσε γιὰ τὸ Βόλο.

Συγχρόνως μὲ τὸν «Εὐρώτα», ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ Λαῖψο ἡ «Σαλαμινία» μὲ τὴν λαίμηττον, τὸ δῆμο Ἄνωραδάκη καὶ τὸ βοσπὸ τὸν Τελώνη, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει ἐκεῖ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ κακοῦργου Κοτρώνη.

Ὁ κατατομηθεὶς κακοῦργος Παπακούτσικος. (Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)

Ὁ κατατομηθεὶς κακοῦργος Ἄδραμπίουλος. (Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)

Ὅταν ὁ «Εὐρώτας» ἔφτασε στὸν Πειραιᾶ κ' ἀγκυροβόλησε ἐκεῖ γιὰ λίγες ὥρες, ἀρκετοὶ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο γιὰ νὰ δοῦν τοὺς μελλοθάνατους.

Ἀπὸ τὶς σχετικῆς περιγραφῆς ποὺ ἔκαναν στὶς ἐφημερίδες τῆς ἡμερῆς ἐκείνης, βλέπει κανεὶς ὅτι οἱ κατάδικοι δὲν τοὺς ἔκαναν ἐντύπωση τρομερῶν καὶ ἀπαίσιαν κακοῦργων, ὅπως ἦσαν στὴν πραγματικότητα.

Καθὼς ἦσαν ὅλοι ντυμένοι μὲ φουστανέλλες, ξμοιαζαν μᾶλλον μὲ πονηροὺς χωριάτες καποικολέπτες καὶ ὄχι μὲ φοιητοὺς δολοφόνους, οἱ ὁποῖοι βασάνισαν μὲ τὰ χειρότερα βασανιστήρια ἕναν φτωχὸ μυλωνά γιὰ νὰ τοὺ κλέψουν τὶς λιγοστῆς οἰκονομίες του...

Καὶ οἱ πέντε μάλιστα διεμαρτύροντο γιὰ τὴν καταδική τους, ἔλεγον πὸς ἦσαν ἐντελῶς ἀθάιοι, πὸς θὰ πῆγαιναν ἀδικαιοκτομῆνοι κτλ. κτλ.

Ἐτοῖ ὁ Παπακούτσικος εἶπε στοὺς Ἀθηναῖους δημοσιογράφους: — Σᾶς ὀρκίζομαι πὸς Θεὸ πὸς εἶμαι ἀθῶος... Οὔτε ἰδέα δὲν ἔχω γιὰ τὸ ἐγκλήμα, γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ καταδίκισαν καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μὲ κόψουν...

Ἄς ψφεταῖ ὁ Ἄδραμπίουλος τοῦ χωριοῦ μου ποὺ μὲ κατάτρεχε καὶ μὲ κατηγορήσε ἀδίκαι!... Τὸ αἷμα μου στὸ κεφάλι του...

Τὰ ἴδια περίπου ἐπανεῖλε στοὺς δημοσιογράφους κ' ὁ Ἄδραμπίουλος, προσθέτοντας μάλιστα καὶ τὰ ἑξῆς:

— Ἐγὼ εἶχα τὸν τρόπο μου καὶ ἔζοσα καλά στὸ χωριοῦ μου... Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο γιὰ λίγες ψωφοραμίες... Γιατὶ νὰ κόνω ἐνταῖο κακοῦργημα; Γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ μυλωνᾶ;... Μὰ εἶμαι παντρεμένος κ' ἔχω τὴ δική μου γυναῖκα, ποὺ, ὅδρα τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημ.

Τὰ ἴδια κ' ὁ Κουτρούλης: — Θὰ μὲ κόψουν ἀδίκαι, ἔλεγε... Μὰ πῆρε στὸ λαμό του ἕνας δεκανέας... Αὐτὸς πῆγε κ' εἶπε στὴν ἀνάκρισι ἕνα σωρὸ ψέμματα γιὰ μένα... Καὶ ἔξερτε γιατί ποὺ τὸ ἔκανε τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό; Γιατὶ ποὺ ζήτησε μιὰ φανέλλα κ' ἕνα ἔλαγγο κἀλτρες καὶ δὲν τοῦ τᾶδωσα...

Ὁ Κάκαρης πάλι εἶχε τὸ χέρι του πληγιασμένο ἀπὸ τὶς χειροπέδες καὶ στέναζε ὀλοένα... Ἐπέφερε, φαίνεται, πολὸ ἀπὸ τὴν πληγή του καὶ, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ὑπομοιχάχος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάρματος ποὺ συνόδευε τοὺς κατάδικους, τὸν πλησίασε καὶ τοὺ εἶπε γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ: — Μὴν κάνεις ἔτσι, μοῦρὲ Κάκαρη... Δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ σοῦ περάσω...

— Ναι, ἔκανε ὁ Κάκαρης μὲ ἕφος περίλυμο, θὰ μοῦ περάσῃ ματαῖο, ὅταν θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι...

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, οἱ κατάδικοι διατηροῦσαν ἀκαμῶτὸ τὸ ἦθος τους. Ἀπὸ τὸ Ναύπλιο στὸν Πειραιᾶ γλεντοκοποῦσαν, ἀστενεύονταν καὶ μόνο μερικῆς στιγμῆς μὰ ἔκφρασις ἀγωνίας ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό τους.

Ἀπ' ὅλους μονάχα ὁ Φούντας τὸ εἶχε χαμένω. Ἦταν κατάχλωμος, τὰ χέρια του ἔτρεμαν κ' ὅταν ἤθελε νὰ μιλήσῃ, τραυλίζε χτυπώντας τὰ δόντια του...

— Χαλιμῶς ἀδίκαι, εἶπε στοὺς δημοσιογράφους. Μὰ πῆρε στὸ λαμό τοῦ ὁ Πάρεδρος, γιὰ τὸν πολεμοῦσα στὶς ἐκλογῆς.

— Καὶ τότε τὸ μυλωνά ποῦς τὸν σκότωσε; — Ὅτι τὸν σκότωσαν γιὰ τίποτε ἐρωτοδουλειῆς.

Ὁ νεώτερος τῶν μελλοθάνατων, ὁ Κουτρούλης, κλαίει σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ πλοιοῦ τὴ μοῖρα του. — Εἶμαι ἀθῶος!... ψψιφίζε. Εἶνε ῥοῖμα νὰ μὲ ἐχαλοῦσαν τόσο νέο!... Εἶμ' ἕνα παιδί ἀνάπαιστο...

Ὁ ἄλλο κατάδικος γελᾶνε μαζὺ του κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ λέει κοροϊδευτικά: — Ὅχις καὶ θὰ προσφτάς νὰ παντρευτῆς, μαῦρο μου. Ἀγριο-μεθύσιο θὰ σὲ κόψουν!...

Καὶ συμπληρώνει κουνώντας τὸ κεφάλι του: — Θὰ πάρομε ὅλοι μας τὴν ἴδια γυναῖκα. Τὴν κωρὰ μὲ τὰ κοκκίνα.

Ἐννοοῦσε φυσικὰ τὴν λαίμηττον.

Τὸ πλοῖο μὲ τοὺς μελλοθάνατους, ὁ «Εὐρώτας», ἀπέλυσε τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ γιὰ τὸ Βόλο, ὅπου ἔφτασε βράδυ. Οἱ κατάδικοι ἔκειναν ἐντὸς αὐτοῦ, προκειμένου νὰ τοὺς παραλάβῃ τὸ πρῶν ἡ ἀπτονομῆ.

Οἱ μελλοθάνατοι δειπνήσαν μ' ὄρεζι, ἦσαν ἀρετὸ κρῶσι κ' ὕστερα τὸ ῥῆσαν στὸ τραγοῦδι.

Τὸ πλοῖο ἀντηχούσε ἀπ' τὶς φωνῆς τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.